TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. gruodžio 1 d.*

Byloje C-250/08

dėl 2008 m. birželio 10 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama P. van Nuffel, R. Lyal ir W. Roels, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Belgijos Karalystę, atstovaujamą L. Van den Broeck, padedamos advokato B. van de Walle de Ghelcke,

atsakovę,

* Proceso kalba: nyderlandų.

palaikomą

Vengrijos Respublikos, atstovaujamos R. Somssich, K. Borvölgyi ir M. Z. Fehér,

įstojusios į bylą šalies,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Tizzano (pranešėjas), teisėjai M. Safjan, M. Ilešič, E. Levits ir M. Berger,

generalinė advokatė E. Sharpston,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2010 m. rugsėjo 23 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2011 m. liepos 21 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti, kad dėl to, jog Flandrijos regione apskaičiuojant mokesčio lengvatą, susijusią su nekilnojamojo turto, skirto pagrindinei gyvenamajai vietai įkurti, pirkimu, į registracijos mokestį, sumokėtą perkant nekilnojamąjį turtą, kuris buvo ankstesnė pagrindinė gyvenamoji vieta, atsižvelgiama tik jeigu jis buvo Flandrijos regione, tačiau neatsižvelgiama, jeigu jis buvo kitoje nei Belgijos Karalystė arba Europos laisvosios prekybos asociacijos (ELPA) valstybėje narėje, Belgijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 18, 43 ir 56 straipsnius bei 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimo 31 ir 40 straipsnius (OL L 1, 1994, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 52 t., p. 3; toliau – EEE susitarimas).

Nacionalinė teisė

2 Flandrijos regiono registracijos, hipotekos ir registro mokesčių kodekso (*Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten*), iš dalies pakeisto 2002 m. vasario 1 d. Flandrijos regiono dekretu (toliau – *Wb. Reg.*), 61/3 straipsniu Flandrijos regione buvo įtvirtinta registracijos mokesčio „perkėlimo“ sistema. Šiame straipsnyje numatyta:

„Jeigu sudarydamas įprastą pirkimo-pardavimo sutartį fizinis asmuo įsigyja naudojamą ar ketinamą naudoti gyventi nekilnojamąjį turtą, skirtą pagrindinei gyvenamajai

vietai įkurti, iš jo pagal įstatymą mokėtino mokesčio už naujo būsto įsigijimą atskaitomas pagal įstatymą mokamas mokestis, kuris pagal 44, 53, 2 arba 57 straipsnius turėjo būti sumokėtas įsigyjant gyvenamąjį būstą ar sklypą, kuris buvo ankstesnė pagrindinė gyvenamoji vieta kur šis būstas pastatytas, su sąlyga, kad tas būstas įsigyjamas per dvejus metus nuo dokumento, pagal kurį nustatomas proporcinis ankstesnio kaip pagrindinė gyvenamoji vieta buvusio būsto perpardavimo pagal įprastą pirkimo-pardavimo sutartį arba šio būsto padalijimo bendrasavininkiams mokestis, įregistravimo dienos, jei šiomis sutartimis fizinis asmuo perdavė visas jam priklausiusias teises.

Pagal šio straipsnio nuostatas negali būti atskaitomas mokestis, sumokėtas įsigyjant ne Flandrijos regione esantį nekilnojamąjį turtą.

Taip pat negali būti atskaitomi papildomi mokesčiai, mokami įsigyjant nekilnojamąjį turtą dėl bet kokių priežasčių.

Be kuriuo atveju mokesčių atskaitymu pagal šio straipsnio nuostatas nesuteikiama teisė į kompensaciją.

Jeigu prieš sudarant pirmoje pastraipoje minimą sutartį buvo sudaryta viena ar kelios panašios sutartys ir (arba) 212a straipsnio pirmoje pastraipoje numatyta viena ar kelios sutartys, mokesčiai, kurie dar nebuvo atskaityti sudarant šias ankstesnes sutartis pagal šio straipsnio trečią ar penktą pastraipas ir (arba) mokesčiai, kurie nebuvo kompensuoti pagal 212a straipsnio trečią arba penktą pastraipas, jei reikia, gali būti priskaičiuojami prie fizinio asmens pagal įstatymą mokamo mokesčio, kuris pagal 44, 53, 2 arba 57 straipsnius turėjo būti sumokėtas įsigyjant priešpaskutinį nekilnojamąjį turtą, siekiant nustatyti nuo paskutinio įsigyto nekilnojamojo turto atskaitytiną sumą.

Atskaitytina suma, kuri apskaičiuojama pagal pirmą arba ketvirtą pastraipas, bet kuriuo atveju negali viršyti 12 500 eurų. Ši maksimali atskaitytina suma nustatoma proporcingai daliai, kurią fizinis asmuo įgyja įsigijęs naują nekilnojamąjį turtą."

3 Be to, Flandrijos regione taikytiname *Wb. Reg.* 212a straipsnyje, kuriame nustatytos tokios pačios ir *mutatis mutandis* identiškai suformuluotos sąlygos, numatyta galimybė kompensuoti registracijos mokestį, sumokėtą pirmą kartą įsigijus nekilnojamąjį turtą Flandrijos regione, jeigu ankstesnis nekilnojamasis turtas, įsigytas Flandrijos regione ir anksčiau naudotas kaip pagrindinė gyvenamoji vieta, yra parduodamas per dvejus metus arba per penkerius metus, jeigu tai sklypas gyvenamajam namui statyti, nuo būsto, skirto pagrindinei gyvenamajai vietai įkurti, tame pačiame regione įsigijimo.

Ikiteisminė procedūra

4 Manydama, kad *Wb. Reg.* 61/3 straipsnis pažeidžia EB 18, 43 ir 56 straipsnius bei EEE susitarimo 31 ir 40 straipsnius, Komisija 2005 m. gruodžio 23 d. nusiuntė oficialų pranešimą Belgijos Karalystei ir nurodė šiai valstybei narei pateikti pastabas dėl šių pažeidimų.

5 2006 m. kovo 22 d. atsakyme Belgijos Karalystė išdėstė priežastis, kodėl, jos nuomone, aptariama sistema nepažeidžiama nei EB sutartis, nei EEE susitarimas.

6 Šiomis aplinkybėmis 2006 m. liepos 13 d. Komisija priėmė pagrįstą nuomonę ir paragino Belgijos Karalystę per du mėnesius nuo jos gavimo imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.

7 2006 m. rugsėjo 13 d. Belgijos valdžios institucijos atsakė Komisijai, kad ginčijama mokesčių sistema nepažeidžiama Sutartis. Bet kuriuo atveju, net jei taip būtų, ši sistema atitinka 1992 m. sausio 28 d. Teisingumo Teismo sprendime *Bachmann* (C-204/90, Rink. p. I-249) nustatytus reikalavimus dėl sąlygų, taikomų mokesčio atskaitai, todėl ji leidžiama pagal Sąjungos teisę, nes ja siekiama užtikrinti Belgijos mokesčių sistemos darnumą.

8 Nepatenkinta tokiu atsakymu Komisija pareiškė šį ieškinį.

9 2008 m. gruodžio 10 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Vengrijos Respublikai buvo leista įstoti į bylą palaikyti Belgijos Karalystės reikalavimus.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

10 Visų pirma Komisija mano, kad ginčijami teisės aktai prieštarauja EB 18 straipsniui.

11 Sąjungos piliečio teisė „apsigyventi“ kitoje nei jo kilmės valstybėje narėje apima teisę joje įkurti savo pagrindinę gyvenamąją vietą, t. y. teisę pirkti ar statyti būstą. Taigi sumažindamas registracijos mokestį asmenims, kurie įsigyja nekilnojamąjį turtą Flandrijos regione, jeigu jie jau turėjo būstą, kuris buvo pagrindinė gyvenamoji vieta, tame

pačiame regione, Flandrijos regionas jiems suteikia mokesčio lengvatą, kuri nesuteikiama asmenims, anksčiau įgijusiems būstą, kuris buvo pagrindinė gyvenamoji vieta, kitoje nei Belgijos Karalystė valstybėje narėje. Ši diskriminacija susijusi su pagrindiniu teisės į judumą Sąjungos viduje elementu, t. y. nekilnojamojo turto pirkimu.

12 Antra, šie teisės aktai pažeidžia EB 43 straipsnį dėl įsisteigimo teisės ir EEE susitarimo 31 straipsnį.

13 Kadangi teisė įsisteigti pagal EB 44 straipsnio 2 dalies e punktą taip pat apima teisę įsigyti nekilnojamąjį turtą, esantį kitos valstybės narės teritorijoje, Flandrijos regiono teisės aktais dėl registracijos mokesčio daromas skirtumas tarp Bendrijos piliečių, kurie perkelia savo ekonominės veiklos įsteigimo vietą, atsižvelgiant į tai, ar ji perkeliama iš vienos Flandrijos regiono vietos į kitą, ar iš kitos nei Belgijos Karalystė valstybės narės į šį regioną. Ši diskriminacija visų pirma susijusi su „savarankiška“ veikla, nes įsisteigimo vieta dažnai sutampa su savarankiškai dirbančio darbuotojo pagrindine gyvenamąja vieta.

14 Kadangi EEE susitarimo 31 straipsnyje identiška formuluote suteikiama teisė įsisteigti ELPA valstybės narės piliečiams, ginčijamais teisės aktais pažeidžiamas ir šis straipsnis.

15 Trečia, Komisija mano, kad šiais teisės aktais taip pat pažeidžiamas EB 56 straipsnis, nes juo draudžiami bet kokie laisvo kapitalo judėjimo apribojimai tarp valstybių narių, įskaitant sutartis, pagal kurias nerezidentai investuoja į nekilnojamąjį turtą, kaip tai matyti iš kapitalo judėjimo nomenklatūros, esančios 1988 m. birželio 24 d.

Tarybos direktyvos 88/361/EEB dėl [EB 56] straipsnio įgyvendinimo (OL L 178, p. 5; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 10 sk., 1 t., p. 10) 1 priede. Taip yra ir EEE susitarimo 40 straipsnio, kuris iš esmės atitinka EB 56 straipsnį, atveju.

16 Galiausiai ginčijamais teisės aktais nevienodai vertinamos objektyviai panašios situacijos. Komisija mano, kad šioje byloje situacijos yra objektyviai panašios, nes bet kuriuo atveju kalbama apie asmenis, kurie perkelia savo pagrindinę gyvenamąją vietą Europos Sąjungoje ir Europos ekonominėje erdvėje (EEE). Nereikia daryti skirtumo, atsižvelgiant į tai, ar toks perkėlimas vyksta Flandrijos regione, ar iš kitos nei Belgijos Karalystė valstybės narės į šį regioną. Nors abiem atvejais registracijos mokestis mokamas įsigyjant naują pagrindinę gyvenamąją vietą, mokesčio lengvata pagal Flandrijos teisės aktus suteikiama tik asmenims, kurių ankstesnė pagrindinė gyvenamoji vieta buvo šiame regione.

17 Be to, Komisija mano, kad diskriminacija nėra pateisinta bendrojo intereso pagrindais.

18 Dėl Belgijos Karalystės nurodytų priežasčių, susijusių su mokesčių sistemos darnumu, Komisija mano, jog ši valstybė narė negali remtis minėtu Sprendimu *Bachmann* (21 punktas) ir 1992 m. sausio 28 d. Sprendimu *Komisija prieš Belgiją*, (C-300/90, Rink. p. I-305, 14 punktas), kuriuose Teisingumo Teismas pripažino būtinybę išsaugoti mokesčių sistemos darnumą kaip priežastį laisvo asmenų judėjimo pažeidimui pateisinti.

19 Norint pasinaudoti tokiu pateisinimu, pagal Teisingumo Teismo praktiką reikalaujama, kad būtų nustatytas tiesioginis ryšys tarp atitinkamos mokesčio lengvatos ir jos kompensavimo konkrečiu apmokestinimu (2007 m. lapkričio 8 d. Sprendimo *Amurta*,

C-379/05, Rink. p. I-9569, 46 punktas). Šia teismo praktika siekiama išvengti, kad ta pati sutartis bus apmokestinta du kartus arba liks neapmokestinta. Tačiau šioje byloje nėra jokio tiesioginio mokestinio ryšio tarp pirmojo pagrindinio gyvenamojo būsto įgijimo ir atitinkamo registracijos mokesčio ir antrojo būsto įgijimo ir mokamo registracijos mokesčio.

20 Belgijos Karalystė visų pirma paaiškina, kad aptariama sistema taikoma visiems fiziniams asmenims, nepaisant jų pilietybės, ir tuo siekiama trejopo tikslo, konkrečiai kalbant, pirma, skatinti su darbu susijusį judėjimą, proporcingai sumažinti nuolatinį važinėjimą ten ir atgal bei kamščius, siekiant tausoti aplinką ir visuomenės sveikatą, antra, skatinti pastatų ir būstų renovaciją bei, trečia, sumažinti nuomą.

21 Dėl EB 18, 43 ir 56 straipsnių pažeidimo Belgijos Karalystė nurodo, kad Flandrijos teisės aktai neturėtų būti nagrinėjami atsižvelgiant tik į laisvą kapitalo judėjimą, nes pagal nusistovėjusią teismo praktiką, pirma, kai nerezidentas įsigyja nekilnojamąjį turtą valstybės narės teritorijoje, tai yra laisvas kapitalo judėjimas tarp valstybių narių (žr. 1999 m. birželio 1 d. Sprendimo *Konle*, C-302/97, Rink. p. I-3099, 22 punktą ir 2000 m. liepos 13 d. Sprendimo *Albore,* C-423/98, Rink. p. I-5965, 14 punktą), todėl įsisteigimo laisvės apribojimas yra tik tiesioginė laisvo kapitalo judėjimo apribojimo pasekmė (1981 m. lapkričio 11 d. Sprendimo *Casati,* 203/80, Rink. p. 2595, 8 punktas). Belgijos Karalystė šiuo klausimu taip pat remiasi 2002 m. birželio 4 d. Sprendimu *Komisija prieš Portugaliją* (C-367/98, Rink. p. I-4731), Sprendimu *Komisija prieš Prancūziją* (C-483/99, Rink. p. I-4781) ir Sprendimu *Komisija prieš Belgiją* (C-503/99, Rink. p. I-4809).

22 Antra, kadangi EB 18 straipsnio konkreti išraiška yra įprastos pagrindinės laisvės, jis savarankiškai turėtų būti taikomas tik tais atvejais, kuriais taikoma Sąjungos teisė, tačiau kurių Sutarties nuostatos konkrečiai nereglamentuoja. Belgijos Karalystė šiuo atžvilgiu nurodo 1996 m. vasario 29 d. Sprendimą *Skanavi ir Chryssanthakopoulos*

(C-193/94, Rink. p. I-929, 22 punktas) ir 2002 m. lapkričio 26 d. Sprendimą *Oteiza Olazabal* (C-100/01, Rink. p. I-10981, 56 punktas).

23 Dėl bylos esmės Belgijos Karalystė nurodo, kad grėsmės laisvam kapitalo judėjimui nėra iš esmės todėl, kad nėra diskriminacijos tarp objektyviai panašių situacijų. Dėl pirmojo būsto, skirto pagrindinei gyvenamajai vietai įkurti, įsigijimo Flandrijos regione panašios situacijos yra vertinamos panašiai, nes kiekvienas pirkėjas, pirmą kartą įsigijęs būstą, skirtą įkurti savo pagrindinę gyvenamąją vietą, Flandrijos regione yra apmokestinamas registracijos mokesčiu, sudarančiu 10 % įgyto būsto pardavimo vertės.

24 Tačiau antrą kartą įsigyjant būstą, skirtą įkurti pagrindinę gyvenamąją vietą, vertinama skirtingai, atsižvelgiant į tai, ar ankstesnė pagrindinė gyvenamoji vieta buvo Flandrijos regiono teritorijoje, ar ne. Ši valstybė narė remiasi Teisingumo Teismo praktika, būtent 1995 m. vasario 14 d. Sprendimu *Schumacker* (C-279/93, Rink. p. I-225) ir 2004 m. liepos 1 d. Sprendimu *Wallentin* (C-169/03, Rink. p. I-6443), kuriuose numatyta, kad tiesioginių mokesčių srityje rezidentų ir nerezidentų padėtis valstybėje paprastai nėra panaši, ir tai, kad jei valstybė narė nesuteikia kai kurių mokesčio lengvatų nerezidentams, kurios suteikiamos rezidentams, nėra diskriminacija.

25 Belgijos Karalystė taip pat teigia, kad aptariama sistema atitinka fiskalinio teritorialumo principą, kuris pripažintas Sąjungos teisėje, būtent 1997 m. gegužės 15 d. Sprendime *Futura Participations ir Singer* (C-250/95, Rink. p. I-2471) ir 2006 m. gruodžio 12 d. Sprendime *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation* (C-374/04, Rink. p. I-11673), pagal kurį nepriklausomos mokesčių sistemos egzistuoja kartu ir hierarchijos tarp jų nėra. Dėl to gali atsirasti skirtumų ir iškraipymų, kurie yra tik šių mokesčių sistemų skirtumų pasekmė, todėl nepatenka į Sutarties nuostatų dėl laisvo

judėjimo taikymo sritį, kaip nurodė Teisingumo Teismas 2005 m. liepos 12 d. Sprendime *Schempp* (C-403/03, Rink. p. I-6421, 45 punktas).

26 Galiausiai papildomai Belgijos Karalystė mano, kad perkėlimo sistema yra pateisinama bendrojo intereso tikslais ir, konkrečiai kalbant, pagal mokestinės sistemos darnumo principą, kurį Teisingumo Teismas nustatė minėtame Sprendime *Bachmann* (28 punktas), – jeigu egzistuoja tiesioginis ryšys tarp pirmojo būsto, skirto įkurti pagrindinę gyvenamąją vietą, pirkimo ir atskaitos, suteiktos perkant antrąjį tokį būstą, šis ryšys atsiranda tik per šį antrąjį pirkimą.

27 Savo įstojimo į bylą Belgijos Karalystės pusėje paaiškinime Vengrijos vyriausybė pritaria atsakovės argumentams, ypač tam, kad situacijos nėra objektyviai panašios, todėl nėra diskriminacijos pagal Sąjungos teisę.

28 Ši vyriausybė nurodo, kad turi būti laikomasi mokesčių teisės teritorialumo principo, ir mano, kad valstybių narių kompetencija mokesčių srityje yra absoliuti, kiek tai susiję su nacionaliniu nekilnojamuoju turtu, įskaitant šio turto įgijimą, tačiau tokios kompetencijos jos neturi, jei nekilnojamasis turtas įsigyjamas užsienyje. Be to, kadangi valstybių narių kompetencija mokesčių srityje apima ne tik mokesčių nustatymą, bet ir mokesčio lengvatų suteikimą, valstybės narės turi teisę nesuteikti tokios lengvatos užsienyje esančiam nekilnojamajam turtui. Tai, kad, kaip nurodė Komisija, gali būti ribojamos pagrindinės laisvės, yra neišvengiama valstybių narių mokestinės kompetencijos teritorinio padalijimo pasekmė. Bet kuriuo atveju ji yra pateisinama mokesčių sistemos darnumo principu.

Teisingumo Teismo vertinimas

29 Visų pirma reikia nurodyti, jog Belgijos Karalystė mano, kad nereikia nagrinėti ginčijamų teisės aktų, atsižvelgiant į EB 18 ir 43 straipsnius, todėl pažeidimas turi būti vertinamas atsižvelgiant tik į laisvą kapitalo judėjimą.

30 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką EB 18 straipsnis gali būti savarankiškai taikomas tik tais atvejais, kuriais taikoma Sąjungos teisė, tačiau kurių Sutarties nuostatos konkrečiai nereglamentuoja (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Skanavi ir Chryssanthakopoulos* 22 punktą; 2002 m. lapkričio 26 d. minėto Sprendimo *Oteiza Olazabal* 26 punktą ir 2007 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-318/05, Rink. p. I-6957, 35 ir 36 punktus).

31 Be to, pagal nusistovėjusią teismo praktiką nacionalines priemones, kurios gali sukliudyti arba apriboti kitoje valstybėje narėje esančio nekilnojamojo turto įsigijimą, galima laikyti laisvo kapitalo judėjimo apribojimais (žr. 2009 m. sausio 22 d. Sprendimo *STEKO Industriemontage*, C-377/07, Rink. p. I-299, 24 punktą ir 2009 m. spalio 15 d. Sprendimo *Busley ir Cibrian Fernandez*, C-35/08, Rink. p. I-9807, 21 punktą).

32 Dėl šių aplinkybių aptariamus teisės aktus reikia išnagrinėti atsižvelgiant tik į EB 56 straipsnį. Iš tiesų, viena vertus, EB 18 straipsnis nėra savarankiškai taikomas šioje byloje, nes atvejus, kada asmuo, neturėdamas ekonominių motyvų, persikelia į Flandrijos regioną iš kitos valstybės narės ir perka naują būstą šiame regione, apima laisvas kapitalo judėjimas. Kita vertus, kaip nurodo Belgijos Karalystė, šiuo atveju galimas EB 43 straipsnio pažeidimas yra tiesioginė laisvo kapitalo judėjimo pažeidimo pasekmė.

33 Visų pirma reikia priminti, kad, remiantis nusistovėjusia teismo praktika, nors tiesioginiai mokesčiai priklauso valstybių narių kompetencijai, jos vis dėlto turėtų ją įgyvendinti laikydamosi Sąjungos teisės (2004 m. kovo 4 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-334/02, Rink. p. I-2229, 21 punktas; 2011 m. sausio 20 d. Sprendimo *Komisija prieš Graikiją*, C-155/09, Rink. p. I-65, 39 punktas ir 2011 m. birželio 16 d. Sprendimo *Komisija prieš Austriją*, C-10/10, Rink. p. I-5389, 23 punktas).

34 Šiuo požiūriu, nepaisant nesutarimo tarp šalių dėl aptariamo. registracijos mokesčio kvalifikavimo kaip tiesioginio ar netiesioginio mokesčio, atsižvelgiant į tai, kaip nurodė Komisija savo ieškinyje, kad nėra jokios derinimo priemonės mokesčių registravimo srityje, valstybės narės turi naudotis savo kompetencija laikydamosi Sąjungos teisės. Tai reiškia, kad šių mokesčių atžvilgiu turi būti taikoma panaši kontrolė į taikomą, vertinant tiesioginių mokesčių atitiktį Sąjungos teisei.

35 Todėl visų pirma reikia išnagrinėti, ar, kaip tvirtina Komisija, *Wb. Reg.* 61/3 straipsnis, kuriuo nustatyta perkėlimo sistema, yra laisvo kapitalo judėjimo, kuris reglamentuojamas EB 56 straipsnyje ir EEE susitarimo 40 straipsnyje, apribojimas, nes juo nesuteikiama mokesčio lengvata perkant nekilnojamąjį turtą už lėšas iš kitos nei Belgijos Karalystė valstybės narės.

36 EB 56 straipsnio 1 dalyje draudžiami visi kapitalo judėjimo tarp valstybių narių ir tarp valstybių narių bei trečiųjų šalių apribojimai. Nors Sutartyje neapibrėžtas „kapitalo judėjimas“, vis dėlto akivaizdu, kad Direktyva 88/361 ir prie jos pridėta nomenklatūra naudotinos kaip gairės, apibrėžiant kapitalo judėjimo sąvoką (žr. 2006 m. rugsėjo 28 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, C-282/04 ir C-283/04, Rink. p. I-9141, 19 punktą). Be to, investicijos į nekilnojamąjį turtą yra numatytos, pirma, Direktyvos 88/361 I priedo II skyriuje „Investicijos į nekilnojamąjį turtą (ne-

įtrauktos į I skyrių)“. Antra, iš šio skyriaus matyti, kad tokio pobūdžio investicijos implicitiškai numatytos to paties priedo I skyriuje „Tiesioginės investicijos“

37 Šioje byloje *Wb. Reg*. 61/3 straipsnyje numatyta, kad kai fizinis asmuo įsigyja būstą, naudojamą ar ketinamą naudoti gyventi ir skirtą pagrindinei gyvenamajai vietai įkurti, iš registracijos mokesčio, mokamo už šio būsto įsigijimą, atskaitomas registracijos mokestis, sumokėtas už ankstesnį būstą, parduotą siekiant finansuoti šį naują įsigyjamą būstą, su sąlyga, kad šis naujas būstas įsigyjamas per dvejus metus nuo ankstesnio būsto pardavimo ir kad jis yra Flandrijos regione.

38 Be to, kaip pripažino Belgijos Karalystė, šia atskaita gali pasinaudoti tik fiziniai asmenys, kurių pagrindinė gyvenamoji vieta yra Flandrijos regione ir kurie laikantis *Wb. Reg.* 61/3 straipsnyje nustatytų sąlygų perka naują būstą, skirtą pagrindinei gyvenamajai vietai įkurti šiame regione.

39 Todėl reikia nurodyti, kad perkėlimo sistema nesuteikiama galimybė pasinaudoti registracijos mokesčio atskaita asmenims, pirmą kartą Flandrijos regione perkantiems nekilnojamąjį turtą, skirtą naudotis kaip pagrindine gyvenamąja vieta, pardavusiems savo būstą, kuris buvo ankstesnė pagrindinė gyvenamoji vieta kitoje valstybėje narėje tam, kad galėtų finansuoti šiame regione perkamą būstą.

40 Iš tiesų pagal ginčijamus teisės aktus lengvata, suteikiama perkeliant registracijos mokestį, visų pirma netaikoma asmenims, kurie perkelia savo pagrindinę gyvenamąją vietą iš kito nei Flandrijos regionas Belgijos regiono į pirmąjį regioną.

41 Reikia priminti, kad Sąjungos teisė neturi būti taikoma tokioje tik su viena valstybe susijusioje situacijoje arba tai neturėtų būti susiję su naudojimusi judėjimo laisve Sąjungoje (šiuo klausimu žr. 2008 m. balandžio 1 d. Sprendimo *Gouvernement de la Communauté française ir gouvernement wallon*, C-212/06, Rink. p. I-1683, 37 ir 38 punktus).

42 Pagal ginčijamus teisės aktus mokesčio lengvata taip pat netaikoma kitų nei Belgijos Karalystė valstybių narių piliečiams, kurie perkelia savo pagrindinę gyvenamąją vietą iš kitos nei Belgijos Karalystė valstybės narės į Flandrijos regioną ir naudoja lėšas, gautas pardavus jų ankstesnį kaip pagrindinė gyvenamoji vieta buvusį būstą, finansuoti jų naujo nekilnojamojo turto, esančio Flandrijos regione, įgijimą.

43 Todėl šiais teisės aktais gali būti padaryta žala asmenims, kurie naudojasi savo judėjimo laisve, ir ji turi būti nagrinėjama atsižvelgiant į Sąjungos teisę (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Gouvernement de la Communauté française ir gouvernement wallon* 42 punktą).

44 Šiuo atžvilgiu neginčytina, kad pagal registracijos mokesčio perkėlimo sistemą, nesuteikiant galimybės atskaityti aptariamo registracijos mokesčio šio sprendimo 42 punkte numatytiems asmenims, jiems tenka didesnė mokesčių našta nei tiems, kurių atveju tokia atskaita taikoma. Kadangi suteikiant mokesčio lengvatą galima daryti įtaką asmens, perkančio būstą, skirtą pagrindinei gyvenamajai vietai įkurti, elgsenai, negalima atmesti galimybės, kad netaikant registracijos mokesčio, sumokėto kitoje nei Belgijos Karalystė valstybėje narėje, atskaitos kai kuriais atvejais galima atgrasyti asmenis, kurie naudojasi savo teise laisvai judėti, pirkti nekilnojamąjį turtą Flandrijos regione (šiuo klausimu žr. 2009 m. sausio 27 d. Sprendimo *Persche*, C-318/07, Rink. p. I-359, 38 punktą ir minėto Sprendimo *Komisija prieš Austriją* 26 punktą).

45 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, reikia konstatuoti, kad *Wb. Reg.* 61/3 straipsnis yra laisvo kapitalo judėjimo apribojimas.

46 Reikia nustatyti, ar kalbama apie EB 56 straipsnio 1 dalyje draudžiamą apribojimą. Belgijos Karalystė mano, kad taip nėra šiuo atveju, nes aptariama sistema atitinka fiskalinio teritorialumo principą, o laisvo kapitalo judėjimo apribojimas yra skirtumų tarp įvairių nacionalinės teisės aktų pasekmė.

47 Šiuo klausimu reikia nurodyti, kaip teigė ir Komisija, kad aptariamas apribojimas kyla ne dėl nacionalinės teisės aktų skirtumų, o tik dėl Belgijos perkėlimo sistemos.

48 Be to, aptariama valstybė narė, nustatydama būstų pirkimo jos teritorijoje apmokestinimą, iš tiesų laikėsi tarptautinės mokesčių teisės teritorialumo principo, pripažįstamo ir Sąjungos teisės (visų pirma žr. minėto Sprendimo *Futura Participations ir Singer* 22 punktą). Tačiau kompetencija, kuri valstybėms narėms pripažįstama pagal teritorialumo principą turi būti naudojamasi laikantis Sąjungos teisės principų.

49 Pagal EB 58 straipsnio 1 dalies a punktą EB 56 straipsniu nepažeidžiama valstybių narių teisė „taikyti atitinkamas savo mokesčių įstatymų nuostatas, pagal kurias skiriami mokesčių mokėtojai dėl jų skirtingos padėties <...> kapitalo investavimo vietos atžvilgiu“. Tačiau ši leidžianti nukrypti nuostata yra ribojama EB 58 straipsnio 3 dalimi, kurioje numatyta, kad šio straipsnio 1 dalyje minėtos nacionalinės teisės nuostatos „neturi sudaryti laisvo kapitalo judėjimo ir mokėjimų, kaip nustatyta 56 straipsnyje, savavališko diskriminavimo ar užslėpto apribojimo“ (2004 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo

Manninen, C-319/02, Rink. p. I-7477, 28 punktas ir minėto Sprendimo *Komisija prieš Austriją* 28 punktas).

50 Iš tikrųjų pripažinus, kad valstybės narės gali laisvai taikyti skirtingą vertinimą atsižvelgdamos vien į tai, kad pirmoji pagrindinė gyvenamoji vieta yra kitoje valstybėje narėje, taisyklės dėl laisvo kapitalo judėjimo taptų beprasmės (šiuo klausimu dėl įsisteigimo laisvės žr. 1986 m. sausio 28 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, 270/83, Rink. p. 273, 18 punktą; 2001 m. kovo 8 d. Sprendimo *Metallgesellschaft ir kt.*, C-397/98 ir C-410/98, Rink. p. I-1727, 42 punktą ir 2008 m. lapkričio 27 d. Sprendimo *Papillon*, C-418/07, Rink. p. I-8947, 26 punktą).

51 Šiuo klausimu visų pirma reikia priminti, kad iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, jog tam, kad tokie, kaip antai šioje byloje, nagrinėjami nacionalinės mokesčių teisės aktai, kuriais daromas skirtumas tarp registracijos mokesčio, sumokėto Flandrijos regione, ir sumokėto kitoje valstybėje narėje, galėtų būti laikomi suderinami su Sutarties nuostatomis dėl laisvo kapitalo judėjimo, reikia, kad nevienodas vertinimas apimtų situacijas, kurios negali būti objektyviai panašios, arba kad jis būtų pateisinamas privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais (šiuo klausimu žr. 2000 m. birželio 6 d. Sprendimo *Verkooijen,* C-35/98, Rink. p. I-4071, 43 punktą; minėto Sprendimo *Manninen* 29 punktą ir minėto Sprendimo *Komisija prieš Austriją* 29 punktą).

52 Atsižvelgdama į tai Belgijos Karalystė nurodo, kad situacijos nėra panašios.

53 Kaip buvo nurodyta šio sprendimo 23 ir 24 punktuose, ši valstybė narė tvirtina, kad visi asmenys, pirmą kartą perkantys Flandrijos regione esantį nekilnojamąjį turtą, yra vertinami panašiai, nes jie apmokestinami registracijos mokesčiu, sudarančiu 10 % turto rinkos vertės. Tačiau šių asmenų situacija nėra panaši į asmenų, anksčiau šiame regione nusipirkusių nekilnojamąjį turtą, skirtą pagrindinei jų gyvenamajai vietai

įkurti, nes pastarieji pirkdami ankstesnį būstą, kuris yra jų pagrindinė gyvenamoji vieta, jau sumokėjo registracijos mokestį šiame regione.

54 Su tokiais argumentais negalima sutikti.

55 Iš tiesų pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką tiesioginių mokesčių srityje rezidentų ir nerezidentų padėtis valstybėje paprastai nėra panaši, nes nerezidento vienos valstybės teritorijoje gaunamos pajamos dažniausiai sudaro tik dalį jo bendrų pajamų, centralizuotų jo nuolatinėje gyvenamojoje vietoje, ir asmeninis nerezidento mokumas, atsirandantis atsižvelgus į jo bendras pajamas ir į asmeninę bei šeiminę padėtį, lengviausiai gali būti įvertinamas toje vietoje, kur yra jo asmeninių ir turtinių interesų centras, paprastai atitinkantis jo nuolatinę gyvenamąją vietą (minėto Sprendimo *Schumacker* 31 ir 32 punktai; 2000 m. gegužės 16 d. Sprendimo *Zurstrassen*, C-87/99, Rink. p. I-3337, 21 punktas ir minėto Sprendimo *Wallentin* 15 punktas).

56 Todėl tai, kaip nurodo Belgijos Karalystė, kad valstybė narė nesuteikia nerezidentui tam tikros mokesčio lengvatos, kurią ji suteikia rezidentui, atsižvelgiant į objektyvius skirtumus, esančius tarp rezidentų ir nerezidentų, tiek pajamų šaltinio požiūriu, tiek asmeninio mokumo arba jo asmeninės bei šeiminės padėties požiūriu, paprastai nėra diskriminacija (žr. minėto Sprendimo *Schumacker* 34 punktą; 2003 m. birželio 12 d. Sprendimo *Gerritse*, C-234/01, Rink. p. I-5933, 44 punktą ir minėto Sprendimo *Wallentin* 16 punktą).

57 Vis dėlto reikia nurodyti, kad šie principai buvo nustatyti Teisingumo Teismo praktikoje pelno mokesčių srityje, kurioje objektyvūs skirtumai tarp mokesčių mokėtojų, kaip antai asmeninis mokumas arba asmeninė ar šeiminė situacija, gali daryti įtaką mokesčių mokėtojo apmokestinimui, ir paprastai teisės aktų leidėjas į juos atsižvelgia.

58 Tačiau taip nėra ginčijamo registracijos mokesčio atveju, kuris nustatomas atsižvelgiant į nekilnojamojo turto pardavimo kainą. Beje, Belgijos Karalystė neteigė ir nė iš vieno bylos medžiagos dokumento negalima daryti išvados, kad aptariamuose teisės aktuose iš tiesų mokant minėtus mokesčius atsižvelgiama į kurį nors iš šių objektyvių skirtumų.

59 Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgiant į ginčijamą registracijos mokestį, vienintelis skirtumas tarp Belgijoje esančių nerezidentų, įskaitant Belgijos piliečius, pasinaudojusius savo teise laisvai judėti Sąjungoje, ir Flandrijos regiono rezidentų, Belgijos ar kitos valstybės narės piliečių, įgyjančių naują būstą, skirtą pagrindinei gyvenamajai vietai įkurti šiame regione, situacijos yra susijęs su jų ankstesne pagrindine gyvenamąja vieta. Iš tiesų šių abiejų situacijų atveju šie asmenys įsigijo nekilnojamąjį turtą Flandrijos regione, norėdami jame įsikurti ir, pirkdami ankstesnį kaip pagrindinė gyvenamoji vieta buvusį būstą, vieni sumokėjo į registracijos mokestį panašų mokestį valstybėje, kurioje buvo ši gyvenamoji vieta, o kiti sumokėjo šį mokestį aptariamame regione.

60 Taigi reikia pripažinti, kad, kaip nurodė Komisija, dvi ankstesniuose punktuose aprašytos situacijos yra objektyviai panašios.

61 Tai nurodžius, reikia pabrėžti, kad nustatant, ar egzistuoja diskriminavimas, aptariamų situacijų panašumo palyginimas taip pat turi būti išnagrinėtas atsižvelgiant į atitinkamų nacionalinių nuostatų tikslą (šiuo klausimu žr. 2007 m. liepos 18 d. Sprendimo *Oy AA*, C-231/05, Rink. p. I-6373, 38 punktą ir minėto Sprendimo *Papillon* 27 punktą).

62 Šiuo klausimu Belgijos Karalystė savo atsiliepime į ieškinį nurodė, kad 2002 m. vasario 1 d. Flandrijos regione priimtame dekreto, kuriuo buvo padaryti keli *Wb. Reg.* pakeitimai, ankstesnėje redakcijoje iš esmės numatyti trys tikslai.

63 Pirma, šiuo dekretu siekiama skatinti su darbu susijusį judumą ir sumažinti kamščius, siekiant tausoti aplinką. Atsižvelgiant į tai perkėlimo sistema visų pirma skatinamas persikėlimas į geriau pritaikytas gyvenamąsias vietas. Antra, šia sistema skatinama pastatų ir gyvenamųjų būstų renovacija, o ne nauja statyba. Trečia, sumažinus registracijos mokestį, galima sumažinti nuomos mokestį, padidinant savininkų nuomotojų bruto pelną.

64 Šiuo atžvilgiu net darant prielaidą, jog ginčijamais teisės aktais galima iš tiesų prisidėti, siekiant šių tikslų, reikia konstatuoti, kad Belgijos Karalystė nenurodė, kaip netaikant perkėlimo sistemos asmenims, kurie pardavė kaip pagrindinė gyvenamoji vieta kitoje nei Belgijos Karalystė valstybėje narėje buvusį būstą, galima geriau pasiekti minėtus tikslus.

65 Iš tiesų, kaip teisingai nurodė Komisija, šiais teisės aktais įtvirtinta diskriminacija, t. y. tuo, kad kai kuriems Flandrijos regione nekilnojamąjį turtą įsigyjantiems asmenims netaikoma perkėlimo sistema, nepadeda siekti nurodytų tikslų, nes valstybių narių rezidentai, kurie gyvena šalia Flandrijos regiono ir kurie kaip samdomi darbuotojai arba savarankiškai vykdo šiame regione ūkinę veiklą, dėl aptariamos sistemos gali būti skatinami perkelti savo pagrindinę gyvenamąją vietą į šį regioną dėl vieno iš šio sprendimo 63 punkte išdėstytų privalumų.

66 Todėl negalima pritarti Belgijos Karalystės pateiktam argumentui, kuris grindžiamas tuo, kad vidaus mokesčių mokėtojų situacija nepanaši į mokesčių mokėtojų iš kitos valstybės narės situaciją.

67 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, reikia pripažinti, kad tiek, kiek *Wb. Reg.* 61/3 straipsniu mokesčių atžvilgiu mažiau palankiai vertinamos Sąjungos teisės reglamentuojamos situacijos, palyginti su vidaus situacijomis, jis yra EB 56 straipsnio 1 dalimi draudžiamas apribojimas.

68 Galiausiai reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo praktiką toks apribojimas leidžiamas tik tada, jeigu jis pateisinamas privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais. Tačiau net tokiu atveju jis turi būti tinkamas užtikrinti atitinkamo tikslo įgyvendinimą ir neviršyti to, kas būtina šiam tikslui pasiekti (2005 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Marks & Spencer*, C-446/03, Rink. p. I-10837, 35 punktas ir 2007 m. kovo 13 d. Sprendimo *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation*, C-524/04, p. I-2107, 64 punktas).

69 Atsižvelgdama į tai Belgijos Karalystė, palaikoma Vengrijos vyriausybės, tvirtina, kad iš *Wb. Reg.* 61/3 straipsnio kylantis laisvo kapitalo judėjimo apribojimas pateisinamas būtinybe išsaugoti jos mokesčių sistemos darnumą.

70 Teisingumo Teismas iš tikrųjų yra nusprendęs, kad būtinybė užtikrinti mokesčių sistemos darnumą gali pateisinti pagrindines laisves ribojančius teisės aktus (minėto Sprendimo *Bachmann* 21 punktas; minėto 1992 m. sausio 28 d. Sprendimo *Komisija prieš Belgiją* 14 punktas; minėto Sprendimo *Manninen* 42 punktas ir 2008 m. spalio 23 d. Sprendimo *Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt*, C-157/07, Rink. p. I-8061, 43 punktas).

71 Tačiau pagal nusistovėjusią teismo praktiką, kad tokiu pateisinimu grindžiamam argumentui būtų pritarta, turi būti nustatytas tiesioginis ryšys tarp atitinkamos mokesčio lengvatos ir jos kompensavimo konkrečiu mokesčiu (visų pirma žr. minėto Sprendimo *Verkooijen* 57 punktą; 2003 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Bosal*, C-168/01, Rink. p. I-9409, 29 punktą ir minėto Sprendimo *Manninen* 42 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

72 Šiuo atžvilgiu reikia nurodyti, kad, kaip tvirtina Belgijos Karalystė, pagal *Wb. Reg.* 61/3 straipsniu įtvirtintą sistemą registracijos mokestis, kuris buvo sumokėtas įsigyjant nekilnojamąjį turtą, skirtą pagrindinei gyvenamajai vietai įkurti Flandrijos regione, tam tikromis aplinkybėmis gali būti atskaitomas maksimaliai iki 12 500 eurų sumos iš registracijos mokesčio, mokėtino įsigyjant naują nekilnojamąjį turtą, skirtą pagrindinei gyvenamajai vietai įkurti šiame regione.

73 Be to, reikia nurodyti, jog atsižvelgiant į tai, kad Belgijos Karalystė neturi jokios teisės apmokestinti pirkimo-pardavimo sandorį, kuris buvo sudarytas anksčiau kitoje valstybėje narėje asmenų, nusprendusių įkurti naują pagrindinę gyvenamąją vietą Flandrijos regione, ši mokesčio lengvatos sistema atspindi simetrišką logikos santykį (pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt* 42 punktą).

74 Iš tiesų, jeigu tokiems asmenims būtų taikoma perkėlimo sistema įsigyjant nekilnojamąjį turtą Flandrijos regione, jie nepagrįstai pasinaudotų apmokestinimo sistemos, kuri nebuvo taikoma jiems anksčiau perkant nekilnojamąjį turtą ne Belgijos teritorijoje, lengvata.

75 Iš to išplaukia, kad pagal šią sistemą egzistuoja ryšys tarp mokesčio lengvatos ir pirminio mokesčio. Iš tiesų, viena vertus, kalbama apie tą patį mokesčių mokėtoją, kuris jau sumokėjo aptariamus mokesčius ir kurio atžvilgiu galima taikyti atskaitą, ir, kita vertus, apie mokesčio lengvatą, suteiktą nustatant tą patį apmokestinimą.

76 Atsižvelgiant į tai reikia priminti, kad šios dvi sąlygos, šiuo atveju tas pats mokesčių mokėtojas ir tas pats apmokestinimas, buvo laikomos pakankamomis, kad Teisingumo Teismas galėtų nustatyti, jog egzistuoja toks ryšys (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Verkooijen* 58 punktą; minėto Sprendimo *Bosal* 29 ir 30 punktus ir minėto Sprendimo *Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt* 42 punktą). Be to, reikia pabrėžti, kad Komisija neginčija ir net savo dublike pripažino, kad aptariama mokesčio lengvata buvo suteikta tam pačiam mokesčių mokėtojui ir apmokestinant tuo pačiu mokesčiu.

77 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus reikia konstatuoti, kad *Wb. Reg.* 61/3 straipsniu nustatytas apribojimas yra pateisintas būtinybe užtikrinti mokesčių sistemos darnumą.

78 Vis dėlto tam, kad tuo būtų pateisintas apribojimas, dar reikia, kaip nurodyta šio sprendimo 68 punkte, kad jis būtų tinkamas ir proporcingas siekiamo tikslo atžvilgiu.

79 Šiuo atžvilgiu visų pirma reikia nurodyti, kad rašytiniuose dokumentuose nei Komisija, nei Belgijos Karalystė nepareiškė savo pozicijos dėl aptariamos sistemos proporcingumo.

80 Remiantis Teisingumo Teismo praktika, reikia nurodyti, jog aptariamas apribojimas yra tinkamas siekti tokio tikslo, nes jis visiškai simetriškas, atsižvelgiant į tai, kad galima atskaityti tik registracijos mokestį, anksčiau sumokėtą pagal Belgijos mokesčių sistemą (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt* 44 punktą).

81 Beje, taip pat iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad minėtas apribojimas yra visiškai proporcingas nustatytam tikslui, nes aptariama nuostata nustatyta maksimali atskaitos nuo registracijos mokesčio, kuriuo apmokestinamas naują būstą, skirtą pagrindinei gyvenamajai vietai įkurti Flandrijos regione, įsigyjantis asmuo, suma, siekianti 12 500 eurų (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt* 45 punktą). Numatant tokį ribojimą, ginčijama sistema suteikiama mokesčio lengvata ir ji nėra paslėptas atleidimas nuo mokesčių.

82 Remiantis tuo darytina išvada, kad laisvo kapitalo judėjimo apribojimas yra pateisinamas priežastimis, susijusiomis su mokesčių sistemos darnumo išsaugojimu.

83 Dėl to, jog ginčijama sistema, kaip nurodė Komisija, pažeidžiamas EEE 40 straipsnis, reikia nurodyti, kad atsižvelgiant į tai, jo šis straipsnis turi tokią pačią teisinę galią kaip ir iš esmės identiškos EB 56 straipsnio nuostatos (žr. 2009 m. birželio 11 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, C-521/07, Rink. p. I-4873, 33 punktą ir 2010 m. spalio 28 d. Sprendimo *Établissements Rimbaud*, C-72/09, Rink. p. I-10659, 22 punktą), prieš tai išdėstyti argumentai tokiomis, kaip antai šioje byloje, aplinkybėmis taikytini *mutatis mutandis* ir minėtam 40 straipsniui.

84 Šiomis aplinkybėmis teisinis pagrindas dėl laisvo kapitalo judėjimo pažeidimo yra nepagrįstas. Todėl Komisijos ieškinį reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

85 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Belgijos Karalystė reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Komisija pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.